

200701983/1.

Datum uitspraak: 6 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/43960 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 20 februari 2007 in het
geding tussen:

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de Minister van Justitie opgedragen opnieuw te beslissen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 april 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone zich niet zal kunnen onttrekken aan een ingrijpender besnijdenis dan die welke zij reeds in Guinee heeft ondergaan, zodat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

De staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij na terugkeer een reëel risico loopt opnieuw te worden besneden.

2.1.1. Het Algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone van juni 2006 luidt, voor zover thans van belang, als volgt:

"Genitale verminking van vrouwen komt in Sierra Leone veelvuldig voor, meestal in de vorm van excisie en wordt door alle lagen van de bevolking en door alle bevolkingsgroepen toegepast. Schattingen van het aantal meisjes die besnijdenis ondergaan variëren, met als hoogste tussen de 85 en 98%. Vrouwenbesnijdenis wordt toegepast vanaf de leeftijd van vijf jaar. Vrouwenbesnijdenis is niet verboden bij wet. Lokale overheden besteden vooralsnog weinig aandacht aan dit probleem. NGO's proberen de bevolking voor te lichten, maar geheime genootschappen, die functioneren in alle etnische groepen met uitzondering van de Krio, dwarsbomen deze campagnes. Vrouwen en meisjes hebben niet of nauwelijks de

mogelijkheid om zich, door elders in het land een toevlucht te zoeken, te onttrekken aan besnijdenis. In de stad is er nog een zekere mogelijkheid om door van huis weg te lopen zich te onttrekken aan de controle van de familie en zo te ontkomen aan genitale verminking; op het platteland bestaat deze mogelijkheid niet.

Voor alle bevolkingsgroepen, met uitzondering van de Krio, geldt dat meisjes of vrouwen die niet zijn besneden hun hele leven worden beschouwd als onvolwassene en sociale outcast. Zij kunnen geen hogere positie in de samenleving bekleden."

2.1.2. Gelet op de verklaring van de huisarts van de vreemdeling van 13 oktober 2006 betreffende de wijze waarop de vreemdeling besneden is, moet worden vastgesteld dat deze wijze niet overeenkomt met de vorm die in Sierra Leone veelvuldig voorkomt.

2.1.3. De staatssecretaris heeft betoogd dat voormeld ambtsbericht noch de door de vreemdeling overgelegde publicaties en verklaringen grondslag bieden voor de conclusie dat in Sierra Leone in het algemeen, dan wel ten aanzien van personen behorend tot de Malinke-stam in het bijzonder, sprake is van een praktijk waarbij vrouwen die zijn besneden op de wijze waarop de vreemdeling is besneden, het reële risico van herbesnijdenis lopen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, zo vervolgt de staatssecretaris, blijkt uit deze stukken evenmin dat meisjes en vrouwen die, naar plaatselijke gewoonten beoordeeld, niet op een gebruikelijke wijze zijn besneden hun hele leven worden beschouwd als onvolwassene en als sociale outcast.

Er is geen grond dit betoog onjuist te achten.

De grieven slagen reeds hierom.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens in de grieven is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, nu de voorgedragen beroepsgronden geen aanleiding geven voor een ander oordeel, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 15 augustus 2006 van de minister alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 20 februari 2007 in zaak no. AWB 06/43960;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

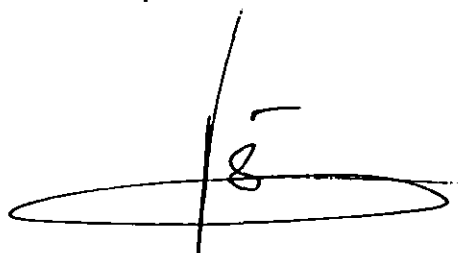
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

210

Verzonden: **06 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

bijlage 1
AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/43960 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0201.21.2140,
eiseres,
gemachtigde: mr. M.F. Kiers, advocaat te Deventer;

tegen

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
(voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M. van der Salm, ambtenaar ten departemente.

IND-keuze		
Indicatie		Zwarte
Uitspraak		
Erre		
IND ontvang datum	21 FEB 2007	
Registratie in	naam	
INDIC	datum	unit
Invoer- controle	naam nrdw	
	datum	unit

1. Procesverloop

Op 21 januari 2002 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), ingediend. Op 22 januari 2002 heeft een leeftijdsonderzoek plaatsgevonden. De bevindingen van dit onderzoek zijn neergelegd in het verslag van 23 januari 2002. Bij besluit van 19 augustus 2002 is de aanvraag van eiseres ingewilligd en is zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, met ingang van 22 januari 2002, geldig tot 22 januari 2005.

Op 12 november 2004 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 33 Vw 2000, ingediend. Op 24 mei 2005 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 5 juli 2005 heeft eiseres hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 15 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 8 september 2006 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 5 oktober 2006. Op 6 november 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend. Bij brieven van 13 november 2006 en 12 januari 2007 heeft eiseres het beroep nader aangevuld.

Het beroep is ter zitting van 30 januari 2007 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Voorts is het woord gevoerd door mevrouw N. Oepkes, medewerkster van Vluchtelingenwerk Nederland.

Bij brief van 1 februari 2007 heeft mevrouw N. Oepkes, voornoemd, een nadere toelichting gegeven bij hetgeen zij ter zitting van 30 januari 2007 heeft verklaard. De rechtbank heeft naar aanleiding van deze brief op 2 februari 2007 het onderzoek heropend. Voorts heeft de rechtbank verweerder in de gelegenheid gesteld om op voornoemde brief te reageren. Bij brief van 8 februari 2007 heeft verweerder van deze gelegenheid gebruik gemaakt. Bij brieven van 13 februari 2007 en 14 februari 2007 heeft eiseres een reactie gegeven op verweerders brief van 8 februari 2007.

Beide partijen hebben toestemming gegeven om de onderhavige procedure op grond van artikel 8:57 Algemene wet bestuursrecht (Awb) zonder nadere zitting af te doen, waarna de rechtbank op 16 februari 2007 het onderzoek heeft gesloten.

2. Standpunten

Het asielaanvraag van eiseres komt op het volgende neer. Eiseres behoort tot de Malinke, is afkomstig uit Sierra Leone, maar is vanwege de oorlog in Sierra Leone als klein meisje met haar oudere broer en twee zussen naar Guinee gevlucht. Daar is zij opgevangen door een vrouw. Deze vrouw dwong eiseres voor haar te werken en mishandelde eiseres regelmatig. Op een gegeven moment werd eiseres meerdere malen door de zoon van die vrouw verkracht. De vrouw weigerde eiseres te beschermen en gaf eiseres nauwelijks iets te eten. Nadat de bureaus van de vrouw op de hoogte waren geraakt van het seksueel misbruik door haar zoon wilde de vrouw eiseres liever kwijt. Eiseres werd vervolgens door een reisagente naar Nederland gebracht, al waar zij gedwongen werd te werken in de prostitutie. Eiseres wist te ontsnappen en heeft vervolgens asiel aangevraagd.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daartoe overwogen dat de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, is komen te vervallen. Verweerder meent dat er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning geen andere gronden als genoemd in artikel 29 Vw 2000 bestonden om aan eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Verweerder merkt hiertoe allereerst op dat het beroep op het traumataleid faalt. Eiseres komt evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning vanwege klemmende redenen van humanitaire aard. Verweerder volgt voorts de stelling van eiseres, dat er sprake is van opgewekt vertrouwen, niet. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat de behandeling van haar aanvraag te lang heeft geduurd, overweegt verweerder dat zij hiertoe in beroep had kunnen gaan, maar dat zij dat niet heeft gedaan, hetgeen haar eigen verantwoordelijkheid is.

Voorts bestaan er volgens verweerder ook thans geen gronden, als genoemd in artikel 29 Vw 2000, om aan eiseres een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Hiertoe heeft verweerder overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder acht het onaannemelijk dat van eiseres, als gevolg van traumatische ervaringen dan wel andere klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar haar land van herkomst en verwijst hierbij naar paragraaf

C1/4.4.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

Verweerder stelt zich ambtshalve op het standpunt dat, gelet op de omstandigheid dat eiseres op de dag na de laatste dag van geldigheid van de verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd meerderjarig was, zij reeds hierom niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 juncto artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

Eiseres stelt zich in beroep op het standpunt dat er sprake is van opgewekt vertrouwen, aangezien de afhandeling van de aanvraag lang heeft geduurd.

Daarnaast is eiseres van mening dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone het gevaar loopt om in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen, hetgeen schending van artikel 3 EVRM zal opleveren. Eiseres stelt dat het vorenstaande tevens valt onder de overige klemmende redenen van humanitaire aard, zoals genoemd in de Vc 2000. Voorts stelt eiseres dat er in het onderhavige geval 'soepel' moet worden omgegaan met het criterium dat het bij overige klemmende redenen van humanitaire aard moet gaan om factoren die reden waren voor vertrek uit het land van herkomst, aangezien zij op zeer jonge leeftijd Sierra Leone heeft verlaten.

In verband met artikel 3 EVRM heeft eiseres aangevoerd dat zij op zeer jeugdige leeftijd naar Guinee is gebracht. Zij heeft geen herinneringen aan Sierra Leone en spreekt alleen Susu en Malinke, hetgeen slechts in twee zeer kleine gebieden in Sierra Leone gesproken wordt. Bovendien wijst eiseres erop dat zij een alleenstaande vrouw is, die niet weet waar haar ouders en haar familie zijn en wat haar achternaam is. Zij heeft geen sociale contacten of een sociaal vangnet in Sierra Leone. Nu eiseres haar Malinke achternaam niet kent, kan zij nooit meer integreren binnen de Malinke. Aangezien er geen (vindbare) ouders meer zijn om eiseres uit te huwelijken, zal zij zich niet kunnen handhaven in Sierra Leone. Onder verwijzing naar pagina 49 van het algemeen ambtsbericht van april 2005 stelt eiseres voorts dat de positie van de vrouw in Sierra Leone zeer slecht is. Daarnaast zal eiseres problemen krijgen bij het verkrijgen van een identiteitskaart omdat zij haar oorspronkelijke achternaam en de naam van de plaats waar zij eventueel geregistreerd staat niet meer weet. Hierdoor zal discriminatie jegens eiseres toenemen. Blijkens het ambtsbericht van april 2005 komen veel vrouwen, die in een achterstandspositie verkeren omdat zij geen familie meer hebben, in de prostitutie terecht. Gelet op de verkrachting van eiseres en op het feit dat zij slachtoffer is geworden van vrouwenhandel, zal het moeten werken als prostituee ten koste gaan van haar psychische situatie. Uit het ambtsbericht blijkt tevens dat seksueel geweld, waartegen geen bescherming mogelijk is door de autoriteiten van Sierra Leone, na de burgeroorlog is toegenomen. Onder verwijzing naar het country report van 2006 van het US State Department meent eiseres dat kan worden vastgesteld dat de kans op een goede begeleiding in Sierra Leone nihil is. Bovendien bestaat er gevaar voor mensenhandel.

Eiseres stelt voorts dat genitale verminking van vrouwen in Sierra Leone veelvuldig voorkomt en dat dit door alle lagen van de bevolking en door bijna alle bevolkingsgroepen wordt toegepast. Onttrekking aan besnijdenis is niet of nauwelijks mogelijk is en 80-90% van de meisjes wordt besneden. Zij is er dan ook van overtuigd dat zij in Sierra Leone nogmaals besneden moet worden, maar dan op een veel drastischer manier dan reeds is gebeurd. Als eiseres besluit om zich niet te laten besnijden, dan zal zij als een outcast beschouwd worden.

Ten slotte stelt eiseres zich op het standpunt dat verweerder op geen enkele manier heeft meegewogen dat zij het slachtoffer is geworden van vrouwenhandel. Gelet hierop is eiseres van mening dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd.

In het verweerschrift handhaaft verweerder het ingenomen standpunt.

3. Overwegingen

Juridisch kader

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan – voor zover hier van belang – een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. (...)
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- (...).

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.

In artikel 33 Vw 2000 is – voor zover hier van belang – bepaald dat Onze Minister bevoegd is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

In artikel 34 Vw 2000 is bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts kan worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchtelingen aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003 in de zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103 en NAV 2003/100), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het relaas gestelde feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Als zich de omstandigheid voordoet als bedoeld is artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p. 40/41) en vervolgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer te wachten staat, volgens vaste jurisprudentie van de ABRS, primair tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen en niet zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van verweerder. Dit laat onverlet dat de rechter de besluitvorming aan de eiser van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt moet toetsen.

Inhoudelijke beoordeling

Niet in geschil is dat verweerder de verlening van een vergunning voor onbepaalde tijd heeft kunnen weigeren, aangezien de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, Vw 2000 is komen te vervallen.

Eiseres heeft een beroep gedaan op het vertrouwensbeginsel. De rechtbank overweegt dienaangaande dat het beroep op het vertrouwensbeginsel faalt, nu verweerder, wat er van diens handelwijze overigens ook zij, geen aanleiding heeft gegeven voor de verwachtingen die eiseres kennelijk heeft gekoesterd.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of verweerder op goede gronden heeft geweigerd eiseres in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, Vw 2000.

Overwegingen ten aanzien van de beoordeling van de situatie ten tijde van de verleende vergunning

Eiseres stelt zich op het standpunt dat de gebeurtenissen in Guinee in het kader van haar aanvraag relevant zijn, aangezien zij vanwege problemen aldaar genoodzaakt was dat land te verlaten en zij gezien de onveilige situatie Sierra Leone niet daar naartoe kon vluchten. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

Ingevolge het bepaalde in paragraaf C1/4.4.2.1 Vc 2000 zijn, voor de toepassing van het traumatabeleid, slechts de traumatiserende gebeurtenissen van belang die hebben plaatsgevonden in het land van herkomst en als gevolg waarvan terugkeer naar dat land in redelijkheid niet kan worden gevergd. Vast staat dat de problemen die eiseres stelt te hebben ondervonden zich niet hebben afgespeeld in het land van herkomst. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het beroep van eiseres, ten tijde van haar aanvraag, op het traumatabeleid niet kon slagen.

Daarnaast heeft eiseres gesteld dat er destijds sprake was van 'overige klemmende redenen van humanitaire aard'. Eiseres heeft daartoe aangevoerd dat zij, vanwege de omstandigheid dat zij op negenjarige leeftijd Sierra Leone heeft verlaten, geen banden meer heeft met dit land. Bovendien is zij niet op de hoogte van de gewoonten en de cultuur in haar land van herkomst en spreekt zij geen Krio. Derhalve is eiseres van mening dat zij in aanmerking diende te komen voor een verblijfsvergunning asiël als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres destijds niet in aanmerking kwam voor voornoemde verblijfsvergunning. De rechtbank overweegt als volgt.

Uit paragraaf C2/4.4.2.4 Vc 2000 blijkt dat bijzondere klemmende redenen van humanitaire aard enkel tot statusverlening leiden, indien zij verband houden met redenen van vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asiëlrelaas en leiden tot het oordeel dat van de vreemdeling in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hiervan in dit geval niet is gebleken. Derhalve heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat eiseres destijds niet in aanmerking kwam voor een verblijfs-vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Overwegingen ten aanzien van de beoordeling van de huidige situatie

Eiseres vreest bij terugkeer naar Sierra Leone voor de tweede keer besneden te worden, hetgeen zal leiden tot een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In dit verband heeft eiseres aangevoerd dat zij in Guinee is besneden volgens het zogenaamde type 1, waarbij haar clitoris is weggesneden. Dit is de minst ingrijpende en minst kostbare manier van besnijdenis.

Bij terugkeer naar Sierra Leone vreest eiseres volgens type 2 of nog ingrijpender besneden te worden. Zij verwijst daartoe naar de door haar overlegde stukken en de toelichting die mevrouw N. Oepkes van Vluchtelingenwerk Nederland hierop ter zitting en bij brief van 1 februari 2007 heeft gegeven. Eiseres heeft eerst gedurende haar verblijf in Nederland nadere informatie verkregen omtrent de besnijdenis, in het bijzonder de verschillende manieren waarop deze uitgevoerd kan worden. Aangezien zij is opgegroeid in Guinee, heeft zij nimmer verwacht dat zij bij afwijzing van haar asielaanvraag zou moeten terugkeren naar Sierra Leone.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een reëel en voorzienbaar risico bestaat dat juist zij bij terugkeer naar haar land van herkomst heeft te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daarnaast is verweerder van mening dat eiseres een eigen verantwoordelijkheid had om al hetgeen van belang is ter beoordeling van haar asielaanvraag naar voren te brengen.

De rechtbank overweegt dienaangaande dat verweerder in het onderhavige geval in redelijkheid niet van eiseres mocht verwachten dat zij haar vrees voor herbesnijdenis bij haar asielaanvraag naar voren moest hebben gebracht. De rechtbank merkt in dit verband op dat het niet onaannemelijk is dat eiseres eerst in Nederland kennis heeft verkregen omtrent de verschillende typen besnijdenis. Voorts acht de rechtbank van belang dat eiseres reeds als negenjarig meisje Sierra Leone heeft verlaten.

Met betrekking tot de vrees van eiseres voor een verdergaande besnijdenis dan zij tot nu toe heeft ondergaan, overweegt de rechtbank als volgt. Niet in geschil is dat eiseres is besneden op de minst ingrijpende wijze. De rechtbank is van oordeel dat de vraag of eiseres is besneden volgens type 1 of type 2 niet ter zake doet, nu uit de stukken en hetgeen ter zitting is gesteld blijkt dat er ingrijpender vormen van besnijdenis mogelijk zijn en in een aantal Afrikaanse landen ook daadwerkelijk worden uitgevoerd.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres haar vrees voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt. De rechtbank overweegt daartoe dat eiseres als negenjarig meisje Sierra Leone heeft verlaten. Niet is betwist dat zij in Sierra Leone niet is geworteld en aldaar geen sociaal netwerk heeft. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat eiseres voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone afhankelijk zal zijn van mensen van de Malinke-stam. Gelet op het vorenstaande wordt geoordeeld dat eiseres eveneens aannemelijk heeft gemaakt dat de mensen van de Malinke-stam zullen willen weten of zij op de voorgeschreven wijze is besneden. Voorts blijkt uit de stukken en hetgeen ter zitting is gesteld dat ingrijpender vormen van besnijdenis, dan de behandeling die eiseres heeft ondergaan, in Sierra Leone veelvuldig voorkomen. De rechtbank verwijst in dit verband naar het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2006, waaruit blijkt dat genitale verminking van vrouwen, meestal in de vorm van excisie (het wegsnijden van de clitoris samen met het, geheel of gedeeltelijk, wegsnijden van de binnenste schaamlippen) veelvuldig voorkomt. Vrouwen en meisjes hebben niet of nauwelijks de mogelijkheid om zich, door elders in het land een toevlucht te zoeken, te onttrekken aan besnijdenis. In de stad is er nog een zekere mogelijkheid om door van huis weg te lopen zich te onttrekken aan de controle van de familie en zo te ontkomen aan genitale verminking; op het platteland bestaat deze mogelijkheid niet, aldus dit ambtsbericht. Tevens blijkt uit voornoemd ambtsbericht dat voor alle bevolkingsgroepen geldt dat meisjes of vrouwen die niet zijn besneden hun hele leven worden beschouwd als onvolwassene en sociale outcast. Blijkens de door eiseres in het geding gebrachte stukken geldt dit evenzeer voor meisjes en vrouwen die, naar plaatselijke gewoonten beoordeeld, niet op een gebruikelijke wijze zijn besneden. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiseres voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich bij terugkeer naar Sierra Leone niet zal kunnen onttrekken aan een ingrijpender besnijdenis dan die welke zij reeds in Guinee heeft ondergaan. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres thans niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

Het vorenstaande is aanleiding om het beroep gegrond te verklaren en de beslissing op de aanvraag te vernietigen wegens schending van het motiveringsvereiste (artikel 3:46 Awb). Hetgeen overigens door eiseres is aangevoerd heeft derhalve geen bespreking meer.

Er bestaat derhalve naar het oordeel van de rechtbank aanleiding voor veroordeling van verweerder in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, welke kosten worden begroot op € 644,- (één punt voor het indienen van het beroepsschrift en één punt voor de behandeling ter zitting).

4. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 15 augustus 2006;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op de aanvraag van eiseres beslist met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden die deze kosten aan de griffier van deze rechtbank dient te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.H. Keuzenkamp en in tegenwoordigheid van A.G.A. Velnaar als griffier in het openbaar uitgesproken op

20 FEB 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 20 FEB 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 MRT 2007	
ZAAKNR. 200701983	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	FAR:

Hogerberoepschrift

Inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(voorheen: de Minister van Justitie,

daarvoor: de Minister voor

Vreemdelingenzaken en Integratie),

(Ministerie van Justitie,

Schedeldoekshaven 100, 2511 EX Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag).

tegen

verblijvende te

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. M.F. Kiers,

advocaat te Deventer,

(Postbus 6356, 7401 JJ Deventer).

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Almelo, van 20 februari 2007, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 06/43960).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 8 september 2006 gegrond verklaard, is het bestreden besluit van 15 augustus 2006 vernietigd en is bepaald dat de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon opnieuw op de aanvraag beslist met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Tevens is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij beschikking 15 augustus 2006 is de aanvraag van verweerder van 12 november 2004, strekkende tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 Vw 2000, afgewezen.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank op blz. 7 van de bestreden uitspraak ten aanzien van de vrees van verweerder voor een verdergaande besnijdenis:

“Niet in geschil is dat eiseres is besneden op de minst ingrijpende wijze. De rechtbank is van oordeel dat de vraag of eiseres is besneden volgens type I of type II niet ter zake doet, nu uit de stukken en hetgeen ter zitting is gesteld blijkt dat er ingrijpender vormen van besnijdenis mogelijk zijn en in een aantal Afrikaanse landen ook daadwerkelijk worden uitgevoerd.”

- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank vervolgens:

“Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres haar vrees voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt.”

- 2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank verder op bladzijde 7 van de bestreden uitspraak:

"Derhalve is de rechtbank van oordeel dat eiseres voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone afhankelijk zal zijn van mensen van de Malinke-stam. Gelet op het vorenstaande wordt geoordeeld dat eiseres eveneens aannemelijk heeft gemaakt dat de mensen van de Malinke-stam zullen willen weten of zij op de voorgeschreven wijze is besneden."

- 2.4 Na een aantal op zichzelf niet betwiste feiten te hebben opgesomd, overweegt de rechtbank vervolgens ten onrechte:

"Blijkens de door eiseres in het geding gebrachte stukken geldt dit evenzeer voor meisjes en vrouwen die, naar plaatselijke gewoonten beoordeeld, niet op de gebruikelijke wijze zijn besneden."

- 2.5 Vervolgens trekt de rechtbank ten onrechte de navolgende conclusie:

"Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiseres voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich bij terugkeer naar Sierra Leone niet zal kunnen onttrekken aan een ingrijpender besnijdenis dan die welke zij reeds in Guinee heeft ondergaan. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres thans niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000."

- 2.6 Gegrondbevinding van de bezwaren van de staatssecretaris tegen de hiervoor geciteerde overwegingen vitieert ook de overwegingen in de twee laatste alinea's op bladzijde 7 van de bestreden uitspraak.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 De kern van het geschil in deze procedure wordt gevormd door de vraag of door verweerder voldoende aannemelijk is gemaakt dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone het reële risico van herbesnijdenis loopt. Iedere vorm van besnijdenis kwalificeert de staatssecretaris als onmenselijk. De vraag in deze procedure is echter of verweerder haar vrees ter zake voldoende heeft gesubstantieerd. Het gaat derhalve om de realiteitswaarde van de door verweerder gestelde vrees, waarvan de beoordeling in de eerste plaats aan de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon is, welke beoordeling terughoudend door de rechter getoetst dient te worden.
- 3.2 Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder in Guinee is besneden. Evenmin is in geschil dat het gaat om een vorm van besnijdenis waarbij de clitoris is verwijderd. Deze vorm van besnijdenis wordt over het algemeen als type I aangeduid. Daarmee is echter niet gezegd dat de besnijdenis op de minst ingrijpende wijze heeft plaatsgevonden. Uit de omschrijving van de vorm van besnijdenis die in de stukken

wordt aangeduid als type I, blijkt dat ook daarbinnen sprake is van meer of minder vergaande vormen. Type I wordt omschreven als excisie van de voorhuid van de clitoris, met of zonder gedeeltelijke of gehele excisie van de clitoris. Op basis van de ingebrachte verklaring van de huisarts moet worden aangenomen dat verweerder de meest vergaande vorm van besnijdenis vallend onder type I heeft ondergaan. De feitelijke constatering van de rechtbank dat niet in geschil is dat verweerder is besneden op de minst ingrijpende wijze kan alleen maar als juist worden aangemerkt als wordt aangenomen dat de rechtbank daarmee heeft willen zeggen dat verweerder een type I-besnijdenis heeft ondergaan. De constatering is echter onjuist als naar de binnen type I vallende vormen van besnijdenis wordt gekeken.

- 3.3 De rechtbank heeft vervolgens beslist van oordeel te zijn dat het niet uitmaakt volgens welke type verweerder zou zijn besneden, nu ingrijpender vormen van besnijdenis mogelijk zijn. Het is niet geheel duidelijk wat de rechtbank met deze beslissing heeft willen vastleggen. Nu besnijdenis conform de omschrijving van type II – naar op grond van de stukken moet worden aangenomen – in Sierra Leone kennelijk de meest gebruikelijke vorm is, kan niet worden gesteld dat in het debat over de vraag of voldoende aannemelijk is gemaakt dat de vrees voor herbesnijdenis reëel is, het er niet toe doet conform welke type de besnijdenis heeft plaatsgevonden. Ook kan niet, althans niet op voorhand, worden aangenomen dat het feit dat een vrouw de meest vergaande vorm van besnijdenis, vallend onder de omschrijving van type I, heeft ondergaan geen relevantie zou kunnen hebben voor de beoordeling van de vraag of de gestelde vrees al dan niet voldoende aannemelijk is gemaakt. De staatssecretaris wenst deze overweging van de rechtbank bij het hoger beroep te betrekken ten einde te voorkomen dat zou moeten worden geconcludeerd dat iets in rechte vaststaat dat niet in overeenstemming is met de werkelijke feiten. Wat tussen partijen vaststaat is dat verweerder een vorm van besnijdenis heeft ondergaan waarbij de clitoris is verwijderd.
- 3.4 Zoals reeds opgemerkt, ligt de kern van het geschil natuurlijk in het oordeel van de rechtbank dat de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verweerder haar vrees voor herbesnijdenis niet aannemelijk heeft gemaakt. Hoewel de rechtbank naar de letter van de bestreden uitspraak lijkt uit te gaan van een terughoudende toets, wijzen de door de rechtbank gebruikte overwegingen eerder in de richting van een eigenstandige beoordeling.
- 3.5 In het landgebonden deel van de Vc 2000 wordt in het hoofdstuk, gewijd aan Sierra Leone, gesteld dat, als een vrouw nog niet besneden is en dit in haar land van herkomst niet kan worden ontlopen, sprake kan zijn van een reëel risico voor een schending van artikel 3 EVRM. In casu is niet in geschil dat verweerder – helaas – al wel besneden is. In het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2006 wordt gesteld dat genitale verminking van vrouwen in Sierra Leone veelvuldig

voorkomt, *meestal* in de vorm van excisie. In noot 242 wordt verwoord wat daaronder wordt verstaan. Uit de formulering van het ambtsbericht kan niet worden afgeleid dat deze vorm van besnijdenis de enig voorkomende vorm van besnijdenis in Sierra Leone is. Noch de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken, noch de geschriften van diverse andere bronnen, bieden grondslag voor de conclusie dat in Sierra Leone sprake is van een praktijk waarin vrouwen die zijn besneden op de wijze waarop verweerder is besneden het reële risico van herbesnijdenis lopen.

- 3.6 Uit de zienswijze van 5 juli 2005 blijkt dat de gemachtigde van verweerder op dat moment rekening hield met de mogelijkheid dat sprake zou kunnen zijn van een "besnijdenisprobleem". Gesteld wordt dat terzake nog geen overleg met verweerder heeft plaatsgevonden. In het vervolgens plaatsgevonden hebbende gehoor wordt inderdaad de vrees voor verdergaande besnijdenis uitgesproken doch niet gesubstantieerd. In de beschikking wordt ter zake gemotiveerd aangegeven dat aan de voor vreemdelingszaken verantwoordelijke bewindspersoon geen gezaghebbende bronnen bekend zijn waarin wordt aangetoond dat de praktijk van herbesnijdenis in Sierra Leone in het algemeen en voor Malinke-vrouwen in het bijzonder bestaat. Ook als het gaat om de beoordeling van de vraag of een vreemdeling destijds bij de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd eventueel ook op een andere grond voor toelating in aanmerking zou zijn gekomen c.q. naar huidige inzichten alsnog komt, is het aan de vreemdeling om aan te tonen dat zich een situatie voordoet waarin op (internationale) bescherming aanspraak kan worden gemaakt. In dit licht moet worden geconcludeerd dat in de bestreden beschikking terecht is overwogen dat verweerder haar stellingen in dit opzicht niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt. In dit verband wordt nog opgemerkt dat verweerder heeft aangegeven geen familie (meer) te hebben in Sierra Leone, zodat van druk of dwang van die zijde niet kan worden gesproken.
- 3.7 Zoals gesteld, moet worden aangenomen dat verweerder de meest vergaande vorm van de onder type I vallende vormen van besnijdenis heeft ondergaan. In Sierra Leone is de meest uitgevoerde vorm type II, waarbij kennelijk, zo begrijpt de staatssecretaris uit de overgelegde geschriften, de verwijdering van de clitoris een belangrijk onderdeel vormt. Hoewel iedere vorm van besnijdenis onmenselijk is, wordt de in Sierra Leone meestal uitgevoerde vorm van besnijdenis in diverse rapporten aangeduid als "the less severe form of excision". Dat het verschil dusdanig groot is dat, ook zonder dat uit enige gezaghebbende bron blijkt van een praktijk van herbesnijdenis, toch zou moeten worden aangenomen dat het risico voldoende reëel is, kan niet zonder meer worden aangenomen.
- 3.8 De door de rechtbank aan haar bestreden conclusies ten grondslag gelegde overwegingen, waaronder informatie ontleend aan het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2006, kunnen de door de rechtbank getrokken conclusie niet dragen. Het is de staatssecretaris niet duidelijk op welke passages de

rechtbank haar conclusie baseert dat ook meisjes en vrouwen die naar plaatselijke gewoonten beoordeeld niet op een gebruikelijke wijze zijn besneden hun hele leven beschouwd zullen worden als onvolwassenen en sociale outcast. Van de zijde van verweerder zijn omvangrijke rapporten ingebracht, doch verweerder heeft, voorzover valt na te gaan, niet gewezen op een expliciete passage waarin deze stelling zou zijn verwoord. Ook de rechtbank geeft niet aan op welke bron zij zich hier baseert.

3.9 Het oordeel van de rechtbank dat verweerder voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone afhankelijk zal zijn van mensen van de Malinke-stam en dat eveneens aannemelijk is gemaakt dat de mensen van die Malinke-stam zullen willen weten of verweerder op de voorgeschreven wijze is besneden, is in hoge mate speculatief van aard en past – zo wil het de staatssecretaris voorkomen – niet binnen een terughoudende toetsing van het standpunt van de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon dat verweerder onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM bestaat, waarmee is aangegeven dat de vermoedens van verweerder ten aanzien van de herbesnijdenis onvoldoende geloofwaardig worden geacht.

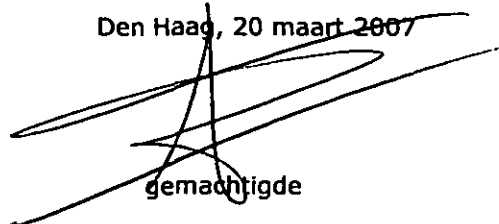
3.10 De staatssecretaris is dan ook van oordeel dat de rechtbank, zonder daartoe voldoende gronden te hebben, heeft geconcludeerd dat de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon zich in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat verweerder thans niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000.

4 Conclusie

4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

4.2 De staatssecretaris concludeert dan ook tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep van 8 september 2006.

Den Haag, 20 maart 2007

gemachtigde